

Sygnatura akt II K 740/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Łomży II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Mariusz Dmochowski

Protokolant: Danuta Młodziankowska

W obecności Prokuratora ----

po rozpoznaniu dnia 18 stycznia 2019 r. na rozprawie

sprawy **M. K.**

urodzonego (...) w Ł.

syna M. i I. z d. K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 27 czerwca 2018 roku w Ł. przy ul. (...), woj. (...) groził słownie E. C. (1) pozbawieniem życia oraz spaleniem dobytku, która to groźba wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, przy czym powyższego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

- tj. o czyn z art. 190§1kk w zw. z art. 64§1kk

I. Oskarżonego M. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 190§1kk w zw. z art. 64§1kk skazuje go, a na podstawie art. 190§1kk wymierza mu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 63§1i5kk na poczet orzeczonej kary zalicza oskarżonemu M. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 27.06.2018 r., godz. 22.30 do dnia 28.06.2018 r godz. 12.50 tj. jeden dzień przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. Zwalnia oskarżonego M. K. od opłaty oraz kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. Akt II K 740/18

UZASADNIENIE

W toku postępowania i w sprawie i w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 czerwca 2018r. w Ł. na ulicy (...) doszło do awantury pomiędzy M. K., a jego konkubiną. Właściciel domu E. C. (1) wezwał policję. W trakcie interwencji M. K. groził E. C. (1) śmiercią i spaleniem. E. C. (1) obawiał się tych groźb bo wiedział, że oskarżony jest nieobliczalny i agresywny. Oskarżony był wcześniej karany. W trakcie zajścia był w stanie nietrzeźwym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o :

zeznania świadka E. C. (1) (k. 65, 3), R. B. (k.65v), T. R. (k.65v, 19), badania trzeźwości (k.9), odpisu wyroku (k. 33).

Oskarżony na rozprawie nie przyznał się do winy i wyjaśnił, że C. złapał go za szyję i wygonił z chałupy. Nie groził mu i był trzeźwy. Sąd nie dał wiary tym wyjaśnieniom gdyż w sposób oczywisty zmierzają one do uniknięcia odpowiedzialności karnej przez oskarżonego. Wyjaśnienia te są sprzeczne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym. Nie ulega wątpliwości, że tego dnia oskarżony był w stanie nietrzeźwym. Wynika to z protokołu badania trzeźwości, któremu Sąd dał w całości wiary.

Sąd swoje ustalenia poczynił na podstawie zeznań świadków E. C. (1) (k. 65, 3), R. B. (k.65v), T. R. (k.65v, 19). Zeznania te nie pozostawiają wątpliwości, że doszło do gróźb karalnych. Sąd dał wiary tym zeznaniom gdyż są one jasna logiczne i wzajemnie się uzupełniają. Świadcowie w szczególności funkcjonariusze policji nie mieli podstaw do składania fałszach zeznań narażając się na odpowiedzialność karną.

W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego M. K. wyczerpało znamiona przestępstwa z art.190§1kk. Odpowiedzialności za ten czyn podlega kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. W doktrynie przyjmuje się, że dobrem chronionym przy przestępstwie groźby karalnej jest wolność człowieka w sensie psychicznym, tj. wolność od poczucia obawy i strachu popełnienia przestępstwa na jego szkodę lub na szkodę osoby najbliższej (K. Daszkiewicz-Paluszynska, Groźba karalna, s. 32–33; post. SN z 15.2.2007 r., IV KK 273/06, Prok. i Pr. 2007, Nr 7–8, poz. 7). Ochroną objęte zatem zostało poczucie bezpieczeństwa człowieka w zgodzie z jego subiektywnym odczuciem zagrożenia. Czynność sprawcza omawianego przestępstwa polega na grożeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub osoby dla niej najbliższej. Groźba jest zatem zapowiedzią spowodowania określonej dolegliwości, tj. wykonania czegoś, co zagrożony odczuje jako przykrość (krzywdę), a co wzbudzi u osoby zagrożonej uzasadnione poczucie obawy, że może się realnie zdarzyć. Treścią groźby karalnej jest zapowiedź popełnienia przestępstwa na szkodę zagrożonego lub osoby mu najbliższej. Sprawca zapowiada zatem realizację znamion czynu zabronionego określonego jako przestępstwo. Groźba karalna musi być skierowana do pokrzywdzonego lub jego osoby najbliższe. Istotne jest jednak, aby groźba karalna dotarła do pokrzywdzonego. Przestępstwo groźby karalnej zostaje dokonane tylko wtedy, gdy groźba wzbudza w ofierze uzasadnioną obawę jej spełnienia, jest to więc przestępstwo materialne. Uzasadnione odczucie obawy u pokrzywdzonego powstałe w wyniku groźby oznacza, że traktuje on tę groźbę poważnie i uważa jej spełnienie za realne. Odczucie obawy powstaje zatem w oparciu o subiektywne przekonanie adresata groźby o możliwości jej realizacji. Pokrzywdzony uważa, iż niebezpieczeństwo spełnienia groźby jest realne, i ma podstawy do takiego poglądu. Niebezpieczeństwo realizacji groźby nie musi zatem obiektywnie istnieć. Obiektywna musi być tylko groźba. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że oskarżony groził pokrzywdzonemu śmiercią i spaleniem. Są to groźby popełnienia na szkodę pokrzywdzonego przestępstw. Z treści zeznań pokrzywdzonego wynika, że obawiał się tych gróźb biorąc pod uwagę agresywność oskarżonego i jego nieobliczalność. W ocenie Sądu pokrzywdzony uzasadnił w sposób wystarczający, że zachodziło uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i niebezpieczeństwa.

Zgodnie z art.64§1kk jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Z zebranych w sprawie danych dotyczących karalności oskarżonego jednoznacznie wynika, że był on skazany za przestępstwo z art.190a§1kk i z art.190§1kk na łączną karę 7 miesięcy pozbawienia wolności. Karę tą oskarżony w całości odbył w okresie od 12.01.2016r. do 09.08.2016r. W tej sytuacji należy przyjąć, że przestępstwa z art.190§1kk w niniejszej sprawie dopuścił się on w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwa umyślne podobne. Tym samym zachowanie to wyczerpało znamiona z art.64§1kk.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał oskarżonego M. K. za winnego popełnienia czynu określonego w art.190§1kk w zw. z art.64§1kk.

Czyn oskarżonego stanowił przestępstwo, bowiem społeczny stopień szkodliwości jego zachowania był znaczny. Sposób i okoliczności popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu, waga naruszonych przez niego obowiązków również przemawiały za znacznym stopniem społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu. Oskarżonemu można było przypisać winę, bowiem w czasie czynu miał ukończone 17 lat, a zatem posiadał zdolność do ponoszenia odpowiedzialności karnej. Ponadto ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynikało, by oskarżony miał zniesioną lub ograniczoną poczytalność, a zatem w chwili czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

W związku z tym Sąd na podstawie art.190§1kk w zw. z art.64§1kk skazał oskarżonego, a na podstawie art.190§1kk wymierzył mu karę 1 miesiąca pozbawienia wolności.

Orzekając o karze Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art.53kk, bacząc by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu, a jednocześnie spełniała swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze, zarówno w stosunku do sprawcy, jak i ogółu społeczeństwa. Sąd brał również pod uwagę motywację i sposób zachowania się oskarżonego. Sąd uznał, że z uwagi na wcześniejszą karalność oskarżonego brak jest podstaw do warunkowego umorzenia postępowania. Również z powodu wagi jego czynu jak też wcześniejszej karalności Sąd uznał, że brak jest podstaw do orzeczenia wolnościowych kar.

Kara 1 miesiąca pozbawienia wolności będzie zdaniem Sądu sprawiedliwą reakcją karną wobec oskarżonego. W ocenie Sądu kara w takim wymiarze spowoduje, że oskarżony zrozumie swój błąd i w przyszłości będzie przestrzegał obowiązującego porządku prawnego. Przedmiotowa kara nie przekracza stopnia winy, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, a jednocześnie spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze zarówno w stosunku do oskarżonego, a także ze względu na potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i spowoduje, że oskarżony nie powróci na drogę przestępstwa.

W związku z zatrzymaniem w sprawie Sąd zaliczył ten okres na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zgodnie z art.63§1i5kk.

Sąd na podstawie art.624§1kpk zwolnił oskarżonego od opłat i pozostałych kosztów sądowych.